

SARAH
MORGAN

*De
beste kerst
ooit*

Vertaling Anne Jongeling

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Sarah Morgan

Oorspronkelijke titel: *The Best Christmas Ever*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland

Vertaling: Anne Jongeling

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock; © Adobestock

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

Druk: ScandBook Nørhaven, Denemarken, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2177 5

ISBN 978 94 027 7853 3 (e-book)

NUR 302

Eerste druk oktober 2026

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

MABEL

‘Hevig noodweer teistert de oostkust van Amerika: sneeuwstormen, extreme wind en ijskoude temperaturen – erger dan ooit eerder werd gemeten. De noodtoestand is uitgeroepen. Mensen wordt verzocht een veilig heenkomen te zoeken. Niet het kerstcadeau waarop u heeft gewacht, dat weet ik, maar blijf binnen en pas goed op uzelf.’

Mabel Anne Miller zette de radio uit en keek naar de ranke, zwarte kat die vanaf zijn favoriete plekje bij het raam spinnend naar haar tuurde. ‘Hoor je dat? Daar gaat ons plan om op de valreep naar Manhattan te gaan voor de kerstversiering en een show. Ik hoop dat je het niet erg vindt. Voor ons geen groots kerstfeest dit jaar, Crumpet.’

De kat sprong van de vensterbank en drukte zijn lijfje tegen haar benen. Er waren dagen waarop hij haar precies begreep, dat wist Mabel zeker.

Ze boog zich naar voren en kriebelde hem achter zijn oren. ‘Dat vind ik ook. We moeten thuisblijven en ons met een goed boek bij de haard nestelen. Dat waren we toch al van plan.’ Het was minstens tien jaar geleden dat ze voor het laatst in Manhattan was geweest, en naar een show gaan was nog langer geleden. Het zou net zo vreemd zijn als een reis naar de maan.

Haar wereld was gekrompen tot dit kleine hoekje in Vermont, met haar huis en haar mooie tuin aan de rivier, waar 's zomers ijsvogels en grasmussen hun nestjes maakten. De rivier was nu bevroren en de ijsvogels waren vertrokken naar minder ijzige klimaatzones, maar ze zouden gegarandeerd terugkomen. Het ijs zou smelten en de wereld draaide door.

En ze had haar katten. Crumpet, Cupcake, Biscuit en Macaron – ze was dol op de high tea. Ze waren allemaal zwart, behalve Cupcake, die had een pootje met een witte streep. Ze waren jaren geleden door hun toenmalige baasjes in de steek gelaten en bibberend en bang naar het asiel gebracht. Mabel, die toen in de put zat, had zich over de bibberende, bange beestjes ontfermd. Na één blik zag ze al dat ze voor elkaar bestemd waren, en sindsdien vormden ze samen een gezin. Zij had hen gered, maar dat was geheel wederzijds. De katten gaven haar een reden om 's morgens op te staan.

Cupcake en Biscuit trippelden de keuken in en ze koesterde hen zoals ze een kind zou koesteren. Even herinnerde ze zich de tijd dat ze echt een kind had gekoesterd, en ze werd overmand door een wroeging die zo heftig was, dat ze stond te wankelen op haar benen.

Ze zocht naar houvast bij de rand van de tafel en liet zich op de dichtstbijzijnde stoel zakken.

Crumpet sprong direct op haar schoot, drukte zich tegen haar aan en kneedde haar bovenbenen met zijn pootjes.

Ze aaide hem dankbaar over zijn kopje. Zoals altijd voelde hij precies aan wanneer ze het moeilijk had en troost zocht. Elk gebaar van affectie ging strikt op zijn voorwaarde, maar ze nam genoeg met alles wat hij bood. Katten waren complexe wezens, alhoewel minder complex dan mensen. En ze waren ook vergevingsgezinder.

Crumpet keek naar haar op met zijn schitterende groene ogen. Toen ze die voor het eerst zag, was ze van verbazing in de lach geschoten. Als ze bijgelovig was geweest, dan had ze gedacht dat het lot hen bij elkaar had gebracht. Hoe vaak had ze gefantaseerd over

een kat die er precies zo uitzag? Het leek wel kunst die tot leven was gekomen.

‘Ik weet het.’ Ze streelde zijn vachtje. ‘Je hebt uiteraard gelijk. Het maakt voor ons niet uit of het Kerstmis is, toch? Het duurt maar even. En dat moment zal voorbijgaan, net als alle andere dagen.’

Er was een tijd dat het heel veel uitmaakte, een tijd waarin ze het hele huis versierde, de keuken zich vulde met de geur van kaneel en andere specerijen, en ze door het raam tuurde of de gasten al kwamen. Walter zou de drankjes inschenken, gekleed in het overhemd dat hij alleen met Thanksgiving en Kerstmis aantrok. Hij was altijd veel socialer geweest dan zij. ‘Welkom, welkom,’ zei hij als hij zijn hart en zijn huis openstelde voor iedereen die langskwam. Dankzij Walter zaten ze nooit verlegen om gezellige avonden met mensen.

Maar dat was lang geleden en er was een heleboel veranderd. Om te beginnen was Walter er niet meer.

Ze knipperde een paar keer met haar ogen om de herinnering te verdrijven.

‘Nu zijn alleen wij er nog,’ zei ze tegen de katten. ‘Maar dat vinden we juist fijn, hè? We zijn het gewend om samen Kerstmis te vieren. We slaan ons er stapje voor stapje doorheen. We hebben al vaker met dat bijltje gehakt. En het is een opluchting om niet voor een heel gezelschap te hoeven koken, of alles te moeten versieren. Bovendien ben ik nooit een ster geweest in cadeaus inpakken. Al dat werk voor die ene dag...’ Haar stem beefde even.

Crumpet keek haar geeuwend aan.

‘Nee, het is goed, hoor, niets aan de hand.’

Alles was goed, afgezien van het noodweer dat haar huis belegerde. De ramen rammelden in hun sponningen en de wild dwarrelende sneeuw striemde het glas. De storm schopte woedend tegen de muren en beukte tegen de ramen en op het dak, als een klein kind met een driftbui. Buiten raasden de bulderende windvlagen alsof ze het hele huis van zijn fundament wilden trekken.

Mabel stelde zichzelf gerust. Haar huis had al vaker noodweer doorstaan en zou het ongetwijfeld ook dit keer trotseren. Niet dat ze de kracht van de elementen onderschatte, verre van zelfs. Ze kon zich levendig herinneren dat de wind de pannen van het dak had gerukt. Eén keer zaten ze twee weken ingesneeuwd. Dat was in een zware winter geweest, zo zwaar dat Walter hun beslissing om zich buiten het dorp te vestigen in twijfel was gaan trekken, temeer daar het steeds lastiger zou worden om de beschaving te bereiken naarmate ze ouder werden. Toch was het ook magisch geweest om met het hele gezin ingesneeuwd te zitten. De vrolijkheid en de warmte van die tijd stonden in haar geheugen gegrift. Het leven leek nu heel anders.

Walter was gestorven voordat de afgelegen locatie van het huis een probleem zou worden. In principe zou dit haar in de toekomst kunnen hinderen, maar zo dacht ze er zelf niet over.

Ze hoefde niet per se naar het dorp, en noodweer vond ze niet erg. Dan realiseerde ze zich eens te meer hoe nietig ze was. Hoe fragiel het leven was vergeleken bij die natuurkracht en hoe weinig de mens daartegen kon uitrichten. Het noodweer kwam als het daar zin in had, het zou verwoesten wat het wilde verwoesten, en na afloop zouden mensen de brokstukken oprapen. Het had geen zin ertegen te vechten, dat was verspilde energie. Het beste wat je kon doen, was jezelf beschermen en de rit uitzitten.

Ze ging lang genoeg mee om te weten dat een storm niet per se wordt veroorzaakt door een botsing tussen koude, droge en warme, vochtige lucht. Of door een lage druk die lucht uit het noordoosten aanzuigt. Een storm kan ook binnen in je woeden. Een botsing tussen hoop, angst en bittere wroeging.

De wind zou gieren en tieren als in een kindersprookje, maar haar huis zou overeind blijven. Ook het leven kon gieren en tieren en dreigen haar ondersteboven te maaien, maar zij zou blijven staan. Haar katten rekenden op haar en ze zou hen niet in de steek laten.

‘Zwarte katten staan wereldwijd symbool voor geluk, en ik heb er

vier, dus we zitten goed. We komen deze Kerstmis wel door, zoals we alle andere kerstdagen zijn doorgekomen,' zei ze. 'En we zijn niet de enigen die thuisblijven. Iedereen met gezond verstand doet dat. Alleen een dwaas waagt zich met dit weer op de weg.'

2

IZZY

Izzy bleef nerveuze blikken op de ramen werpen. Het noodweer begon schrikbarende vormen aan te nemen. Ze kon niet eens meer naar buiten kijken.

Dit zag er niet goed uit. Ze moest maken dat ze wegkwam. Misschien was het al te laat. Ze hield van haar werk, maar ook weer niet zoveel dat ze haar leven ervoor in de waagschaal wilde stellen.

‘Ongelooflijk. Ik had nooit bedacht dat het huis er zo kon uitzien. Werkelijk, ik had geen idee.’ De man die dit zei keek bewonderend om zich heen naar de nieuwe inrichting, het zichtbare bewijs van zijn succes. ‘Ik zou het bijna willen houden. Fantastisch gedaan. Het huis zal voor een astronomisch bedrag verkocht worden. Jullie bedrijf staat aangemerkt als het beste en daar ben ik het roerend mee eens. En ik ben niet snel tevreden.’

Dat was nog mild uitgedrukt.

Izzy plooide haar lippen in een beleefd glimlachje. Deze man had geklaagd, eisen gesteld en was in de afgelopen weken duizend keer van gedachten veranderd. Ze had hem het liefst ergens in een heel diepe kuil begraven in de uitgestrekte landerijen rondom dit huis. Tegelijk was het ook een uitdaging geweest, en ze ging een uitdaging nooit uit

de weg. Hooggespannen verwachtingen gaven haar een extra prikkel.

‘Fijn dat het bevalt.’

Ze was ook blij dat het werk erop zat omdat het weer met de minuut verslechterde. De glazen wand achter haar klant zou nu een adembenemend uitzicht op de Green Mountain Range moeten geven, maar de sneeuwstorm onttrok het landschap met de bergketen en het uitgestrekte woud aan het zicht. Het was alsof ze in een sneeuwbol stond waar net fors mee was geschud.

Iedereen met een beetje verstand was allang naar huis om zich bij de verwarming te nestelen. Izzy zou waarschijnlijk de laatste zijn die zich op de weg waagde.

Ze wierp een verontruste blik op de sneeuwstorm buiten. Ze was nooit bang op de weg, maar ze was ook verstandig, en ze wist dat het geen goed idee was om met dit weer te rijden.

Het noodweer was voorspeld, daarom had Izzy geprobeerd haar klant ervan te overtuigen dat het beter was om de herinrichting van zijn nieuwe huis uit te stellen tot na de jaarwisseling. Maar hij was onvermurwbaar. Net als zoveel andere rijke mensen dreef hij zijn zin door. Haar werkgever wilde hem niet als klant verliezen, dus ook hij had haar voorstel om het project uit te stellen verworpen.

‘Ach, Izzy, een beetje sneeuw en een windje. Komt goed,’ had hij gezegd.

En zo kwam het dat ze zich hier drie dagen voor Kerstmis in een landhuis bevond, met heel veel glas en groot genoeg om een heel basketbalteam en hun supporters in te huisvesten, samen met een man die van gekkigheid niet wist waar hij zijn geld aan moest uitgeven, terwijl de storm van de eeuw op hen af raasde.

Misschien kon hij een brokje van zijn rijkdom gebruiken om haar begrafenis te bekostigen, dacht ze, want daar leek ze op af te koersen, maar mocht ze haar laatste adem uitblazen in dat noodweer, dan werd haar tenminste een eenzame kerst bespaard in haar zielloze huurappartement.

Haar meeste spullen waren nog verpakt in dozen, die midden in de kamer stonden. Sinds ze de sleutels had gekregen, had ze nog geen tijd gehad om ook maar één schilderijtje op te hangen. Daar repte ze uiteraard met geen woord over, want de ironie wilde dat zij voor haar beroep interieurs verfraaide terwijl haar eigen flat de charme had van een archiefkast.

Toch zou ze liever in haar sobere, sombere flat zitten dan hier bij deze man. Hij had iets over zich waar ze de kriebels van kreeg. Ja, hij was rijk en er waren vast mensen die hem knap zouden vinden, maar wat was hij eng. Ze kon zich niet omdraaien of hij stond pal achter haar, hij bleef naar haar staren en telkens als ze aanstalten maakte om te gaan, begon hij een nieuw gesprek.

Gelukkig was ze niet met hem alleen. Ze wierp een blik op haar collega Jason aan de andere kant van de kamer, die zijn camera en de rest van zijn uitrusting aan het inpakken was. Hij was niet letterlijk haar collega, want hij werkte als freelancer, maar ze hadden samen al acht projecten gedaan, dus zo begon het te voelen. Freelancer of niet, ze was blij dat hij er was. Hij straalde het soort kalme zelfvertrouwen uit waarmee hij zelfs de lastigste klanten kon ontwapenen. Een eigenschap die vooral van pas kwam bij het project dat ze vandaag afrondde. Bovendien waren zijn foto's ook in artistiek opzicht meesterlijk, wat er ongetwijfeld aan had bijgedragen dat alle vastgoed die hij had gefotografeerd aanzienlijk meer opbracht dan de oorspronkelijke taxatiewaarde. Hopelijk ook bij dit huis.

'Hij is duur, maar hij is goed,' had haar baas gezegd, en haar vriendin Chloe had gemompeld dat hij vast zijn gewicht in goud waard was – alleen stond hij aan de verkeerde kant van de lens.

Het was beslist waar dat alles wat Jason aantrok hem fantastisch stond, maar dat was niet de reden waarom Izzy hem graag mocht. Ze vond het fijn dat hij altijd serene rust uitstraalde als iedereen om hem heen in paniek was. En hij was scherp. Deze fotoshoot was daar een goed voorbeeld van. Waar Izzy was, was Jason ook, en ze begon zich

af te vragen of hij misschien had opgemerkt dat zij zich ongemakkelijk voelde bij de opdringerige houding van hun klant.

Jason wierp een blik in haar richting en gaf met een knikje aan dat hij klaar was.

De klant deed een stap naar haar toe. 'Wat dacht je van een kerstborrel om het te vieren?'

'Bedankt voor het aanbod, maar het is al laat en ik moet nog rijden,' zei Izzy.

Ja, hij was een belangrijke klant, maar dat betekende niet dat ze geen grenzen mocht trekken. Zij had haar werk gedaan. En dat zat er nu op.

Helaas dacht hij er anders over.

'Eén klein glaasje kan geen kwaad.'

Jason slingerde de riem van een tas over zijn schouder. 'Het weer wordt slechter en we moeten nog langs de zaak,' zei hij luchtig terwijl hij de andere tassen oppakte. 'Ik wil de beelden nog bekijken, zodat we de beste eruit kunnen halen.'

'Ga je gang.' De man wees naar de deur. 'Izzy komt straks.'

Jason verroerde zich niet. 'We zijn samen hier gekomen. Ze gaat met mij mee.'

Ze gaat met mij mee!

Hij moest eens weten, dacht Izzy. Ze voelde een tinteling vanbinnen en vermande zich ogenblikkelijk. Zo mocht ze helemaal niet denken! Jason paste niet bij haar.

Bovendien had hij geen romantische of beschermende verklaring afgelegd, maar een doodgewone mededeling gedaan. Ze waren samen met de auto vanuit Boston hiernaartoe gereden en hadden in een charmante herberg overnacht zodat ze 's morgens bijtijds in het huis van de klant zouden zijn. Ze hadden zijn auto genomen omdat die groter was, en ruimte had voor de dozen met spullen die Izzy wilde meenemen om een paar laatste aanpassingen te doen voordat Jason foto's zou nemen.

Goddank dat ze samen waren gekomen, dacht Izzy. Het gaf haar een prima excuus om van die man af te komen. Maar op hetzelfde moment zag ze zijn blik, waarin een herkenbare emotie lag. Hij wilde gewoon gezelschap. De reden dat hij haar niet wilde laten gaan, was niet omdat hij onbetamelijke plannen had, maar omdat hij niet alleen wilde zijn. Al dat geld en dan nog zo'n groot, leeg huis. Maar eenzaamheid, wist ze, kwam van binnenuit en verkilde je. Het had niets te maken met waar je woonde.

Ze dacht aan de dag waarop ze eenzaamheid in haar bitterste vorm had moeten ervaren. Haar moeder was overleden en haar leven was opeens compleet anders. Ze had een gecompliceerde relatie met haar vader, en nu haar moeder er niet meer was, werd ze als het ware uit de ruimte gedrukt waar ze ooit had thuisgehoord. Pas na het overlijden van haar moeder beseftte ze in hoeverre haar moeder haar van haar vader had afgeschermd. Het verlies van die buffer had een diepgaand effect. Vanaf dat moment voelde ze zich niet langer bij een familie horen.

Nu ze erbij stilstond, realiseerde ze zich dat dit huis altijd leeg was geweest, elke keer dat ze hier kwam. Normaal gesproken moest ze tal van persoonlijke spulletjes wegzetten. In dit huis niet. Er waren geen foto's, geen aandenkens, niets waaraan je kon zien dat deze man buiten zijn werk een leven had. In plaats van allerlei prullaria uit het zicht te moeten halen, had ze juist warmte moeten aanbrengen in een omgeving die verbijsterend steriel was.

Misschien was hij daarom zo tevreden. Zij had dit kolossale, stille mausoleum in een gezellig woonhuis omgetoverd. Er stonden foto's die ze zelf had uitgezocht. Potentiële kopers zouden die zien en zich voorstellen hoe het moest zijn om hier een gezin te stichten, vrienden uit te nodigen en van het buitenleven te genieten.

Hij had de wijzigingen aanvaard als een noodzakelijk onderdeel van het proces, maar ferm nee gezegd tegen de kerstversiering die ze had geopperd.

Ze voelde toch medelijden met hem dat hij hier zo alleen zat. Als zij straks met Jason die enorme voordeur uit zou lopen, wat moest hij dan? Zou hij de kerstdagen in die echoënde stilte doorbrengen? In zijn eentje champagne drinken? Misschien moest ze hem opbeuren en zeggen dat alleen zijn helemaal niet erg was. Zelfs fijn. En bovendien veilig. Niemand kon je een rotgevoel over jezelf bezorgen. Niemand kon je kwetsen.

Ze wilde een paar woorden van troost zeggen, maar hoe? Van zijn privéleven wist ze niets, behalve dat hij steenrijk was. Ze had iets gelezen over een akelige scheiding, maar wilde niet oordelen op basis van online geroddel.

De telefoon in haar jaszak zoemde. Ze negeerde het. Het was vast haar baas, die voor de honderdste keer wilde weten hoe het ging. Het project was sneller klaar geweest als hij haar niet heel de tijd had gebeld.

‘Je hebt er een thuis van gemaakt.’ De klant keek om zich heen in de heringerichte kamer. ‘Eerst wilde ik de kerstdagen doorbrengen in mijn chalet in Aspen, maar nu vraag ik me af of ik niet beter hier kan blijven.’

Aspen? Hoe had hij in Aspen willen komen? De sneeuwbus dekte alles toe met een dikke laag en als het zo doorging, zouden ze niet eens meer van de oprijlaan af komen. Ze zouden als de wiedeweerga moeten vertrekken voor ze hier met hun drieën de kerstdagen moesten doorbrengen. Ze mocht dan enige sympathie voor de man hebben, die sympathie ging ook weer niet zover dat ze gedurende de kerst met hem opgesloten wilde zitten. Ze zou hem nog wurgen, en de Kerstman wilde vast geen lijk aantreffen nadat hij zich door de schoorsteen had geperst.

Opnieuw gaf haar telefoon een signaal. Ze hield haar aandacht bij de klant. ‘Fijn dat je tevreden bent. Hopelijk zal de koper zich kunnen voorstellen hoe het is om hier te wonen.’

‘Het maakt een wereld van verschil. Misschien kan de vraagprijs

nog wat omhoog.’ Hij keek naar Jason. ‘Heb je goede foto’s kunnen maken?’

Izzy fronste. Dat was geen vraag die je aan Jason moest stellen – hij was een van de besten in zijn vak. Ze maakte van de gelegenheid gebruik om een tersluikse blik op haar telefoon te werpen.

Veertien berichten.

Een van Chloe, haar vriendin en collega.

De weersvoorspelling gezien? Ik hoop dat je al weg bent,
zo niet, karren, voor je de hele kerst bij die engerd zit.

En ook een van haar baas, Howard.

Is de klant tevreden? Graag een update voor
ik wegga. Ik reken erop dat je slaagt.

O, fijn. Aardig dat haar werkgever zich zorgen maakte om haar welzijn. Maar niet heus.

En een bericht aan alle medewerkers van het bedrijf.

Kerstborrel geannuleerd vanwege het weer. Verzet naar januari.

Kijk, dat was goed nieuws. Ze had helemaal geen zin gehad in verplicht gekwek met een glas goedkope bubbeltjes en nog slechtere *eggnog* met Howard en de rest van de directie.

Ze zond Howard als eerste een antwoord.

We zijn aan het afronden. Bel je vanuit de auto. Alles oké!

En toen naar alle medewerkers:

Jammer! Fijne feestdagen allemaal.

Ze moest grinniken toen ze het bericht verzond, omdat ze zich Chloe's gezicht voor de geest haalde.

Chloe aptte direct terug.

Jammer? Fijn juist. Hoe gaat het met sexy Jason? Krijg je door hem weer zin om te daten? Hoog tijd na dat debacle met Darren de Rokkenjager. Waarom kies je toch altijd de verkeerde uit?

Ze bloosde tot in haar haarwortels.

Ze was niet helemaal eerlijk tegen Chloe geweest, want die stond erom bekend iets te loslippig te worden na een paar glazen wijn. Izzy had één groot geheim en daar waakte ze over als een kloek.

En waarom ze de verkeerde koos – tja, die vraag was heel complex, daar kon ze geen simpel antwoord op geven. Het hielp ook niet dat ze via datingapps mannen ontmoette, zoals vrijwel iedereen van haar generatie. Ze vond het zielloos en vermoeiend, alsof je sollicitatiegesprekken voerde voor een baan die je toch eigenlijk niet wilde. Het was net zo spannend als een afhaalmaaltijd bestellen. Soms, als ze een stel hand in hand zag lopen, vroeg ze zich af hoe die twee elkaar in deze drukke, ingewikkelde wereld hadden leren kennen. De apps adverteerden dat een romance om de hoek lag, maar de laatste man met wie ze had afgesproken, had niet gelachen en haar nummer gevraagd terwijl hij haar excuses wegwuifde toen ze koffie over hem had gemorst. Hij had haar uitgescholden en gedreigd met de rekening van de stomerij.

Zelfs als ze iemand zou ontmoeten, dan zou het nog geen enkel verschil uitmaken, want Izzy was niet goed in relaties. Darrens laatste woorden galmden nog na in haar hoofd: 'Je bent niet in staat je te binden. Je hebt mijn hart gebroken, Izzy. Had ik je maar nooit ontmoet.'

Het was hard bij haar aangekomen. Ja, hij had haar bedrogen, maar hij was ook de gekwetste in hun relatie, en ze wilde niet het risico lopen een ander ook te kwetsen, helemaal niet iemand als Jason.

Jason was gewoon een fijn mens, het soort jongen dat alles goed deed; waarschijnlijk was hij ook goed in relaties. Hij zat niet te wachten op iemand als Izzy die zijn leven overhoop zou halen.

Voorlopig had ze de datingapps, en dus ook de relaties, aan de wilgen gehangen, maar als ze dat aan Chloe zou opbiechten, zou ze dingen moeten uitleggen waarover ze niet wilde praten.

Ze wierp een steelse blik op de klant of hij nog steeds in gesprek was met Jason, en aptte het antwoord dat Chloe wilde lezen.

Jason nog steeds sexy de laatste keer dat ik hem zag – 5 seconden geleden. Hopelijk stranden we in een sneeuwduin en moet ik hem in mijn blootje opwarmen. Dat wordt heet in de auto. De sneeuw zal ervan smelten.

Ze drukte op ‘Verzenden’.

Jasons telefoon zoemde en ze zag hem naar zijn telefoon reiken op hetzelfde moment dat Chloe haar antwoordde.

Je laatste bericht is naar de hele groep gegaan. Verwijderen! Nu!

Lieve help, het zou toch niet?

Haar hart begon te bonzen. Met klamme handen van paniek keek ze snel op haar scherm. Chloe had gelijk.

O nee, laat het niet waar zijn.

Met brandende wangen drukte ze op ‘Voor iedereen verwijderen’. Hopelijk waren de meeste collega’s te druk met thuiskomen door de sneeuwstorm om hun berichten te lezen.

Maar stel dat het niet zo was? Stel dat Jason het appje had gezien? Dat zou een nachtmerrie zijn, vooral omdat...

Ze kermde bijna hardop. Bij de gedachte alleen al zou ze uit pure schaamte de eerste de beste sneeuwwhoop willen induiken.

Ze probeerde tot bedaren te komen. Ja, Jason had op zijn telefoon

gekeken. Maar hij had ook het bericht over de afgelaste kerstborrel kunnen lezen. Toch? Ze hoopte vurig dat het zo was.

Om haar rood aangelopen gezicht te verbergen, draaide ze zich om naar de tassen. Ze wierp hem een snelle blik toe.

‘Fijne feestdagen,’ zei Jason tegen de klant. ‘We moeten gaan, straks komen we nog vast te zitten in een sneeuwduin.’

Sneeuwduin.

Zei hij dat toevallig, of liet hij haar subtiel weten dat hij toch haar bericht had gelezen dat niet voor zijn ogen bestemd was geweest?

Ze onderdrukte een lichte kreun. Was ze maar met eigen vervoer gekomen, nu zat ze helemaal tot Boston met Jason in de auto. En met dit weer kon de rit een hele poos duren.

O, wat voelde ze zich opgelaten.

Het was allemaal de schuld van Howard. Als hij niet zo had aangedrongen om vlak voor Kerstmis nog naar de klant te gaan, zou ze nu hoog en droog thuiszitten. Ze had haar dozen kunnen uitpakken in een poging het een beetje gezellig te maken, en haar kamerplant met een paar kerstlichtjes opleuken. Ze had kerstfilms gekeken en haar best gedaan om al die blije, gelukzalige mensen met hun sfeervolle kerstleven niet te vergelijken met haar lege, Kerstman-vrije, knuffel-vrije bestaan. Het was de enige tijd van het jaar dat ze haar leven verfoeide.

Schrale troost: er zou geen verkeer op de weg zijn. Niemand was zo gek om met dit weer achter het stuur te kruipen.